

Mijn schoonvader was kapitein op een sleepboot. Zijn broer was verdrongen, toen de sleepboot verging bij het binnentrekken van een zeeschip in Antwerpen. Schoonvader kon niet zwemmen maar werd gered. Vijf matrozen werden nooit teruggevonden.

Grootvader werd uit de Maas gered toen een zwaaiboom hem raakte op zijn binnenschip. Hij was in Leuven de eerste patiënt waarbij een stuk van de long werd afgenomen.

Als je voorouders deel uitmaakten van de vissersvloot, die in Kieldrecht lag rond 1830, en als je van vader op zoon altijd gevestigd hebt, dan heb je wat meegemaakt en dan zwijg je. Erover schrijven is iets anders, het is veel afstandelijker. Overgrootvader zou later nog een schip registreren in Bruinisse. Dit schip zou in de glorie van de Mechelse visverkoop aanmeren aan de vismarkt. De kunstschilder Abatucci maakte er een doek van. Het kwam in handen van een Mechelse verzamelaar.

Dit alles is verleden tijd. Maar het blijft je bij.

Mijn schoonvader prentte me in het hoofd: "Een schip is geen speelgoed, het is werk." Met zijn zuinige woorden maakte de man indruk op iedereen die met hem praatte. De angst dat zijn enige dochter iets zou overkomen speelde uiteraard ook mee.

Toen ik jaren later een stevige motorboot erfde en vroeg of hij er eens wou mee varen, zweeg hij.

Hij is één keer meegevaren. We meerden aan in Brouwershaven. Maar varen, wou hij niet. Hij keek nietszeggend voor zich uit.

Ik heb het hem nooit kwalijk genomen.

Hoewel mijn schoonouders hofleveranciers waren bij Boudevijn, waren de inkomsten uit garnal en paling niet toereikend. Ze runden een afspanning en winkeltje onder de dijk in Kalloo. Het was één van de mooiste plekjes van de Schelde. De kreek voor de deur had een steiger waaraan de vissersboot lag. Bij laagtij was het een ideale plek om droog te vallen.

Lang voor de onteigening voor de havenuitbreiding van Antwerpen, voelde ik de bui al hangen en verkende de oevers van de Westerschelde tot in Zeeuws Vlaanderen. Ik trok steeds verder op zoek naar een plek zoals de kreek van Kalloo. Ik vond ze aan de Oosterschelde. In Krabbendijke was er een piepklein haventje. De gemeente had het gras gemaaid op de dijk, zodat je in de zomer een prachtig zicht had op het water. Jeugd en onbezonnen, verliefd en je wilt wat, ging ik een bootje bouwen, dat op ondiep water kon varen. Het werd een mini-mini replica van de Mississippi boot. Zonder enige ervaring van scheepsbouw begon ik eraan. Het gedrocht moest getest worden. Samen met een vriend lieten we het te water. Drijven deed het. Intussen was er een kleine menigte komen opdagen. Ik had laagtij afgewacht omdat, als de boel zonk, we nog een kans hadden om het te redden. Toen we de motor starten kliepten de schoepen water in de boot. Misschien met wat gas geven zouden we vooruit varen. We bleven ter plaatse en het bootje zonk, tot groot jolijt van de omstaanders. De oude boer die ook was komen kijken, en wellicht de eigenaar was van de uitgestrekte weiden en velden rondom, zei: "Ik denk dat je iets moet doen aan de hoek van de schoepen. En vooral een plaat die belet dat er water in de boot komt. Je gaat met dit ding toch zeker niet op de Oosterschelde varen?"

Het "ding" heeft nooit gevaren op de Oosterschelde.

Op een mooie zomerdag verschenen er in Krabbendijke kranen, bulldozers en vrachtwagens en men begon aan de Schelde - Rijnverbinding.

Weer werd onze zoektocht voortgezet. Ik kwam in 1980 in Zierikzee, Brouwershaven, Bruinisse.

Een kleine haven zoals Den Osse zei me wel wat. Buiten een soort havenkapiteinschip lag er niets. Ik stopte een briefje onder de deur van zijn boot met de vraag of ik een ligplaats mocht gebruiken en dat ik enkele dagen later aanwezig zou zijn. Ik werd één van de eerste ligplaatshouders van de haven. Jaren lag ik er bijna alleen. In de winter als het -15 vroom, zat ik op de boot. Je had in de buurt oergezellige kroegen waar we bleven hangen tot in de vroege uurtjes. Op de verlaten wegen kon je enkel jezelf te pletter rijden dus maakte het niet uit wat

je dronk.

Nu ligt de haven overvol. Hans Van Dijke heeft er een mooie scheepswerf gebouwd, en dikwijls zaten we samen gezellig in

de kroeg.

Is het nou te verwonderen dat je een brasserie opzoekt waar je die Zeeuwse gezelligheid terugvindt? Waar de vissersboten voor je neus aan de kade komen liggen en waar de mensen even gedreven zijn als jezelf.

Omdat ik nu geen wilde scheepsbouwplannen meer heb zoek ik avontuur in lekker eten. Dat vind ik in de Brasserie Maritime, bij Stephaan, aan de kade in Zierikzee. Het is vernieuwend, en toch nog de oude Franse keuken, voor de prijs moet je het zeker niet laten. Eten in Zeeland is glimlachend betaalbaar.

Sam van Brasserie 't Park

